

XV Festival da Poesía no Condado

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

XV Festival da Poesía no Condado (2013 [1995]). Salvaterra de Minho: Sociedade Cultural e Desportiva Condado. Reedición en *poesiagalega.org*. Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura. <<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2561>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

XV Festival da Poesía no Condado (1995). Salvaterra de Minho: Sociedade Cultural e Desportiva Condado.

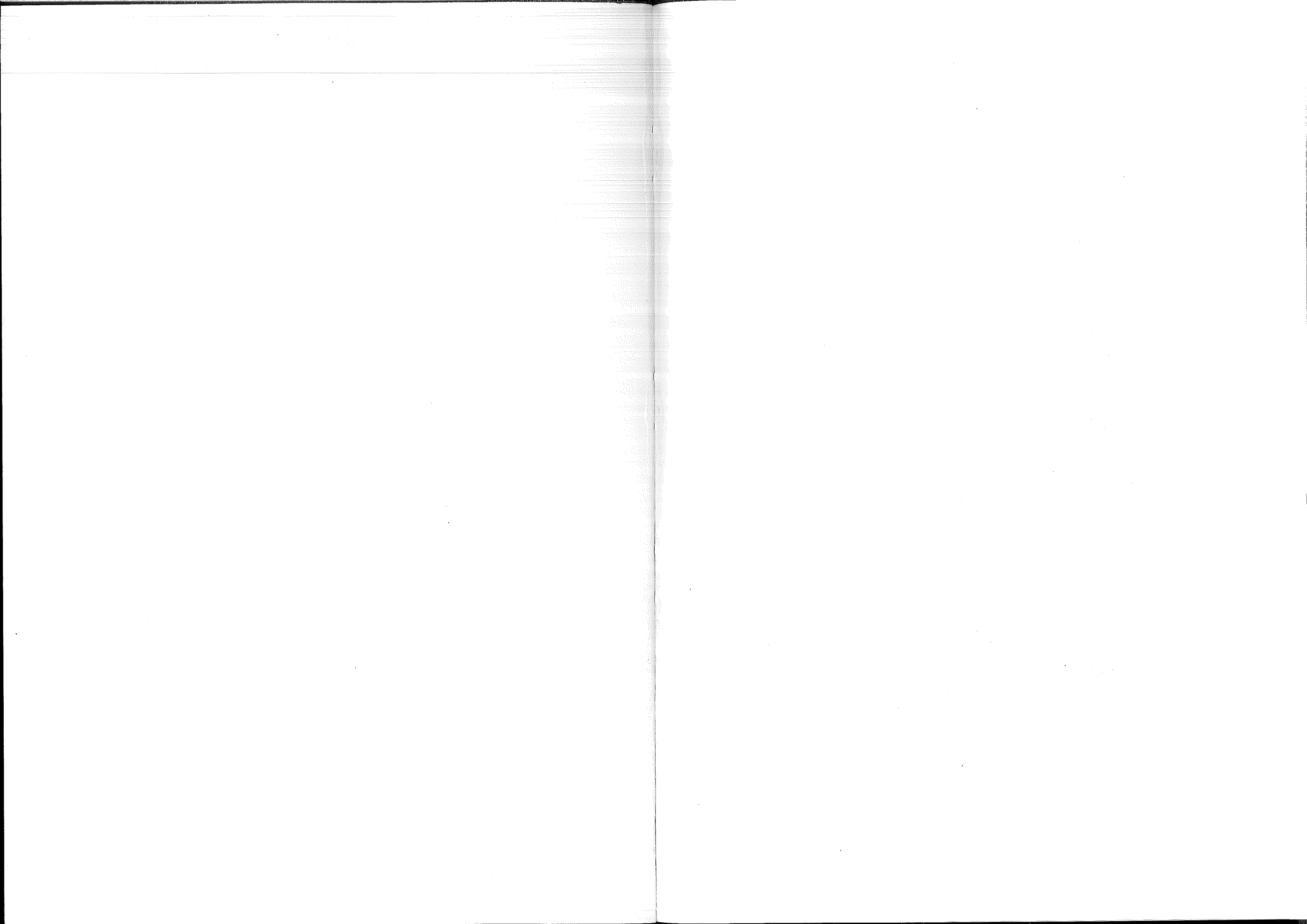
* Edición dispoñíbel desde o 21 de marzo de 2013 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

S.C.D.CONDADO

XV FESTIVAL DA POESIA NO CONDADO - SALVATERRA DE MINHO - SETEMBRO 1995

XV FESTIVAL DA POESIA NO CONDADO

SALVATERRA DE MINHO
SETEMBRO 1995

EDIÇOM: Sociedade Cultural e Desportiva Condado

COORDENAÇOM: S.C.D.Condado

MAQUETAÇOM: S.C.D.Condado

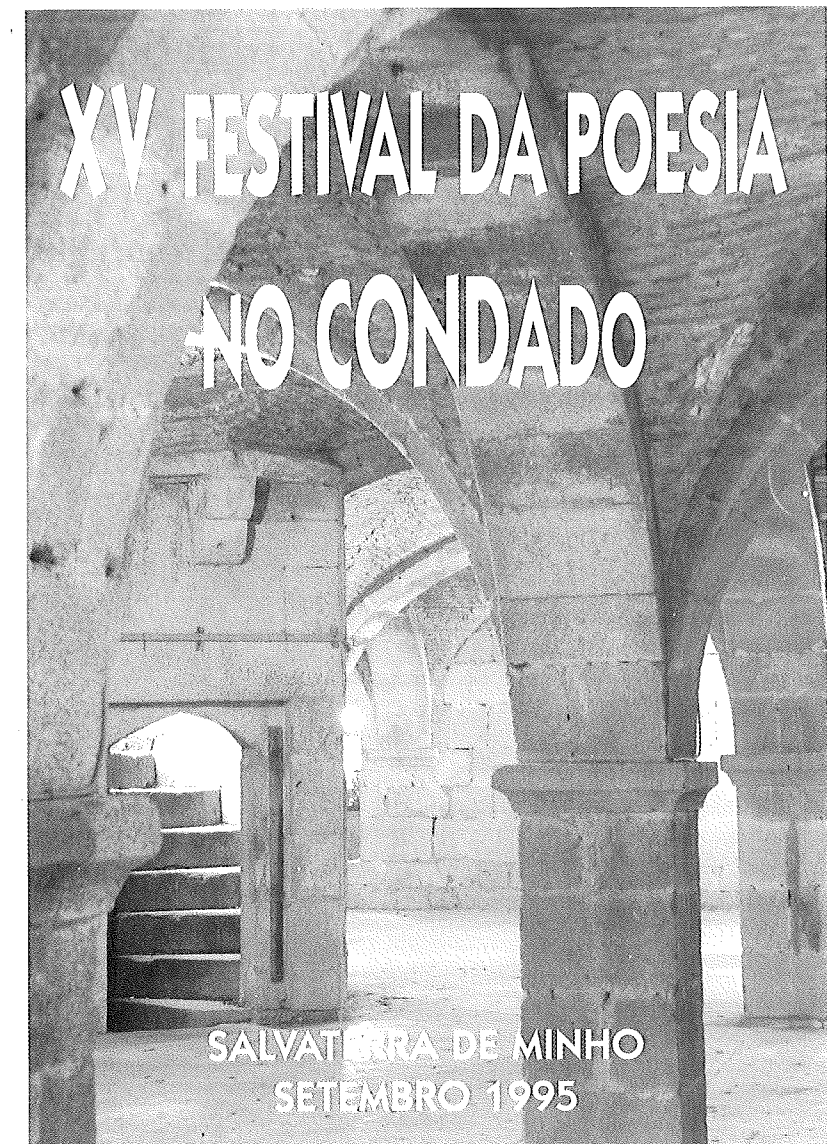
FOTO PORTADA: Ernesto Murillo

PROMOVE: Deputaçom Provincial de Ponte-Vedra

COLABORAM: Concelho de Salvaterra de Minho e Concelho de Tui

IMPRIME: Imprenta Deputaçom Provincial

D. LEGAL: PO - 336 - 95

XXII FESTIVAL DA POESIA

NO CONDADO

Limiar

SARINHA DO MINHO

1995

Algunhas reflexions sobre a lingua

por María Xosé Queizán

Non falarei da "nosa" lingua nin do "amor" que lle temos ou debemos ter. Ese "nosa" leva implícito o reduccionismo. A lingua, abonda. Canto ao "amor" é unha palabra inadecuada. A lingua hai que respetala, valorala e usala. Unha proba do que digo: o presidente de Galiza di "a nosa amada lingua" ou "a nosa querida terra" ou "Galicia, nai e señora". Detrás desas expresións vese o paternalismo e unha Galiza feminizada. "Aquí, mi señora" ¡Coitada! Porén, sería ridículo escoitar ao presidente do Estado dicir: "nuestra amada lengua" ou "querida tierra madre". Di español e España. Non necesita recorrer a adxectivos compensatorios. Cando nos digamos Galiza e lingua estaremos no camiño da normalización.

Tampouco vou falar da teima de empregar o galego e facelo con orgullo porque xa é un discurso gastado. (Eu mesma teño contribuído ao desgaste). Non quero dicir con isto que non sexan importantes as accións individuais. Todo comportamento modifica o ambiente e actúa no curso da evolución. E a persoal gratificación ética tamén é importante. Si.

Pero, no mundo actual dos medios de comunicación e da masificación, son precisas accións políticas que promovan a utilidade do galego, a necesidade do mesmo para todas as funcións sociais. As preferencias marcan o camiño da evolución: o proxecto. Cando digo acción política, non me refiro unicamente ás institucións, senón á presión social que debe orientalas. (Un pobo que non deixa de lamentarse do comportamento dos gobernantes, que leva a cabo unha política de queixas, é un pobo infantilizado. Máis aínda se os vota).

En fin, o galego pervivirá se é necesario. Esa necesidade é a que compre procurar, a liña a seguir.

En relación coa utilidade, considero que o galego debe ser a primeira lingua do país e a segunda o inglés.

O galego como a lingua que estrutura o noso pensamento e define esta cultura. Tanto é así que o castelán que se fala na Galiza é basicamente sintaxe fonética galega con algunhas palabras españolas adubando o estafalarío conxunto. A maioría dos proxenitores, marcados polo autoodio e a ignorancia, ensi

nan á descendencia ese híbrido lingüístico empobrecido, en lugar da lingua que coñecen, vizosa e fluída nos correspondentes contextos culturais. " Y luégo?" "Luégo no te me comen nada, andan a emigrar y no lo dan hecho".

O galego, pois, como lingua para pensar, crear, sentir, comunicármonos, querer, rir. Para ser no mundo. En segundo lugar o inglés, a lingua mundial nesta época que nos permite o acceso ao saber, ás autopistas da información, á aldea global. Sen esquecer que o Terceiro Mundo tamén fala inglés. En terceiro lugar, o español, a lingua franca que serve para comunicarse cos pobos da Península e da América Hispana.

E referíndome á utilidade, considero que a normativa ortográfica imposta foi un dos golpes colonialistas máis fortes dos últimos tempos. Tratar de aillar ao galego como idioma, actualmente, é condenalo á extinción. Unido ao tronco lingüístico portugués conseguiría a pervivencia. Tería valor cultural e económico. Representación no foro europeo, americano e africano. A literatura galega figuraría nas bibliotecas e librerías de moitos países e o alumnado galego non se enfrontaría a unha lingua minoritaria e tería acceso fácil a unha enorme e variada cultura. Todo iso perdido por unha cretina e miópe independencia. Porque pensar que utilizando a ortografía portuguesa ía perderse a lingua é como crer que o portugués, o mozambiqueño, o baiano, son o mesmo. Os andaluces e sudamericanos escriben, desde hai séculos, sonidos que non saben pronunciar. A ortografía non modificou os seus hábitos lingüísticos. Ademais, a evolución do galego decidiranna as/os falantes.

A lingua non se pode considerar como un sistema estable de invariantes, senón como un proceso xenerativo. Neste sentido, as mulleres galegas temos que levar a cabo unha análise crítica na lingua para constatar que estamos ausentes, como suxeitas, nela e promover todos os cambios necesarios que nos permita a identidade persoal. A presenza do xénero feminino na lingua é tan necesaria como en calquera outro aspecto da realidade.

A black and white photograph of a stone building with a series of arches and a staircase. The building appears to be made of rough-hewn stone. The arches are prominent, and a staircase is visible through one of the lower arches. The overall scene is somewhat desolate and historical.

XXI FESTIVAL DA POESIA

NO CONDADO

Galiza

SALVADOR DE OLIVEIRA MINHO

1995

Marta Dacosta

Naceu en Vigo, en 1966. Na actualidade vive en Compostela donde exerce como docente de Ensino Medio.

*Publicou en diferentes revistas e xornais e participou nas publicacións colectivas: **Intifada, oferenda dos poetas galegos a Palestina e 8 e medio** de Edicións do Dragón. No ano 86 acadou o Iº Premio de poesía xuvenil do Xornal A Peneira, no ano 92 o III Premio de poesía Rosalia de Castro de Cornellá, no ano 1993 premio do certame de poesía convocado pola Asociación Cultural O Grelo e accésit no II certame de poesía Fermín Bouza Brey e en 1995 Premio de poesía Miguel González Garcés polo poemario **Pel de ameixa**. En 1994 aparece o seu primeiro libro **Crear o mar en Compostela** foi Iº Premio Da A.C. O Grelo.*

Aveiro, Canal Central, 1993.

*"pero, mira, xa que falo
en que lingua vou falar"*

A. Reixa, Viva Galicia bebe, 1994

1.-

*Os anos non pasaron
e aínda segues morrendo, pouco e pouco,
na ignorancia dos dóciles mandados.
Aínda o medo te silencia,
nesas bocas.*

*E aquí
co verso, a bágoa, o berro, o fel, a dor
(que a ti te abrasa) berro
en ti, lingua
do avó que a deixou logo
ante o patrón, a filla, os netos,
o futuro,
lingua
do meu avó raián que a puliu lento,
coma os dedos que pulían o granito,
aquelas pedras, baixo chumbo,
baixo chumbo vermello e amarelo.*

*Porque os anos non pasaron realmente
e aínda segues morrendo, pouco e pouco,
na ignorancia dos dóciles mandados.*

2.-

*Eran peixes de area os que xurdían
nun xoño de Venecias portuguesas.*

*No cabo da barra de area, os moliceiros
non sabían dos límites das augas.*

*Unha presada de sal varría o rostro
dun mar a outro sobre de bois tenros.*

*Tirando a prata do mar, mina de escamas.
mans de corda loitaban baixo xugos,
mulleres descalzas sobre as redes.*

3.-

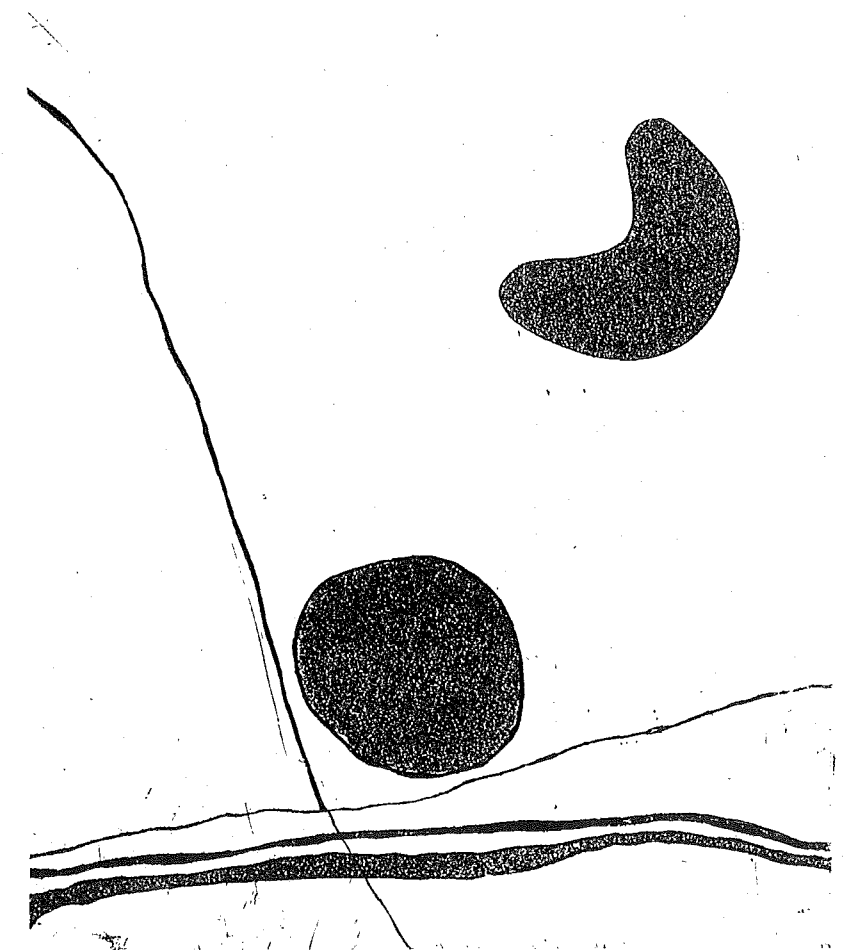
*Hai un tempo difícil en que estamos loitando
cada quen en batalla diferente e precisa,
mais en cada centímetro de terra que pisamos
hai un tempo difícil, unha morte, unha guerra.
E se for catavento a sinalar un punto
en que a paz fose illa neste mar de tolemia,
xiraría por sempre sen atopar acougo
neste tempo difícil en que reina a miseria.*

Francisco Souto

Nado en Coruña, no ano 1962. É colaborador de diversas revistas como Ólivos, O Mono da Tinta, Luzes de Galicia, Albadabranca ou Agalia, así como do semanario a Nosa Terra. Nas edicións do Dragón, das que é coeditor, publica con Francisco Alonso e Miro Villar o cartón *A rota dos baleiros* (1991) e con Adriana Castro *Dous Bocetos* (1994).

No ano 1994 recibe o premio Espiral Maior de Poesía polo poemario *As árbores do incesto* (Espiral Maior, 1995). Nos cadernos da Escola Dramática Galega publica a peza *Amar non ten laranxas* (1994) e en Agalia *Alugueres* (1994).

Actualmente está a coordinar unha serie de recitais organizados por Edicións do Dragón e o Pub Tarasca en Compostela.

Gravado de Reyes de Domingo

*O Coitelo afundido na lingua
e os tifóns celebrando o etnocidio*

Francisco Souto, *Os árbores do incesto*

*...O inverno
era un home groso conducindo un trailer
de vinte tons cargado de amosal...
Flor no Deserto
Ramón Caride Ogando*

*Escribiamos
unha e outra vez
no areal deserto
a secuência inédita da pátria
pe
a con til
te
erre
i
a*

*Tirabamos a pedra
e agachavamos a man
ensangrentada sempre da inocéncia*

*Construimos
de amor e aciñeiras
as naus da victória*

Na fuxida a nau nunca tiña leme

Francisco Souto

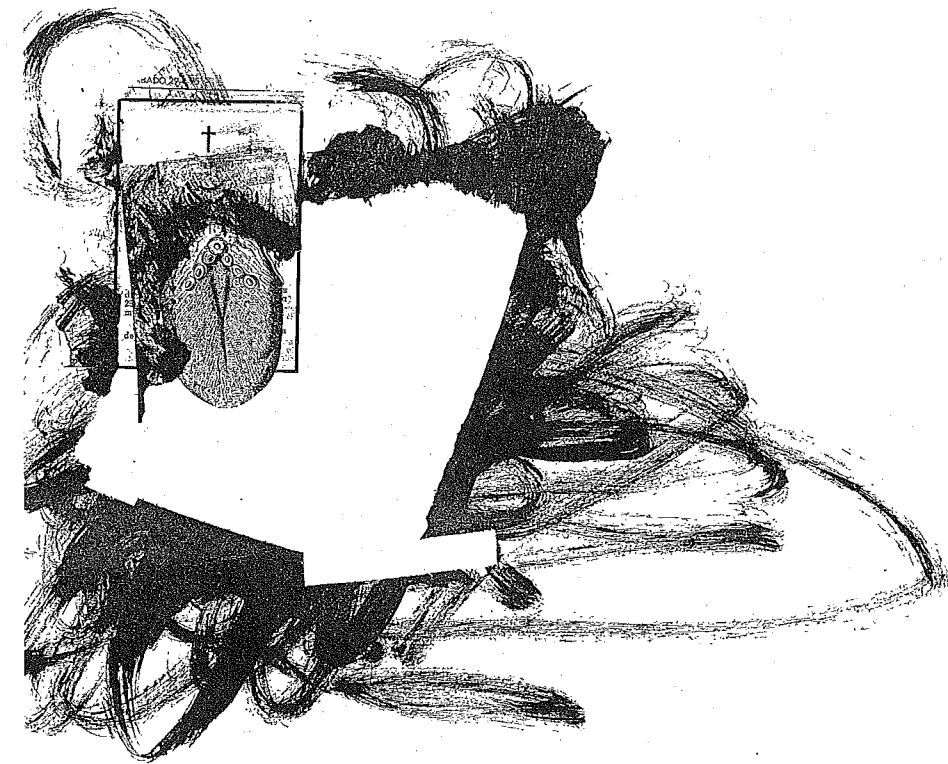
Pátria

*Coa dor dos séculos escuros
Co desexo nos límites do abismo
Co pudor do amante no incesto
Coa traizón da chuva sobre as rochas
Co camiño inédito e o medo
Coa inquietude dos meus brazos visionários*

Negar-te é o meu fado

Isolda Santiago

Naceu en Lalín. Na actualidade traballa como corresponsal de Faro de Vigo. Ten a súa obra publicada en diversas revistas, xornais e na Carpeta Poética 8 e Médio de Edicións do Dragón. O seu único libro publicado: Flor de Tan Mal Xardín (Espiral Maior, 1994).

Debuxo de Iñaki Vilaríño

*Imos deixando atrás
un pobo que xa non nos entende*

E. Blanco Amor

Autopoética

*Curro-corredoir-eira
Espigas a escachar predín fartura
Bosta para pecha-lo forno
A avoa predí o meu destiño polo xeito no que fende a bosta seca
O Pedregal clausura o hourizonte
O bruar do Faro predí brétema
As pernas espiñadas
Xosé que lambe o sangue
Xosé predí o tempo
no voo da cascarutiña rubia
Xosé que non me quere e eu que non son rapaz
aínda que me trasquile o pelo
aínda que trepe ó bico dos piñeiros
aínda que saiba pillar troitas coas mans baixo das
pedras*

1.-

NA-POUSADA grande:
orxías, uvas dos Césares, cesáreas
fillos profilácticos preservados de tristura
comisionados
Brillantes adoquíns nas casas de labranza

As mentes dos rapaces zafran xoias
As bocas dos rapaces coróanse de empastes
O emperador ordena: non máis bágoas
nin outro pranto de vella coa lúa cenital
na encrucillada
A vella que esconxura polo baixo
no rosario sen doas

pola filla sen home
pola filla santa
pola filla encinta

Xa non máis torrezmos a frixir nas luces públicas
Non máis cravuñar gadañas
nin bragas enxugando na solaina
Non máis arcadias
A praza é nova, a aldea medra
os nenos memorizan leccións de urbanidade
memorizan cidades invisibles
cóbregas amazónicas reptando
pola lama

Os ídolos enxebres practican sendeirismo
xogan ó golf nas vulvas das "mamaies"
Os novos ídolos teñen nomes santos

Os mascaróns de proa chámanse coma sempre
Os estibadores cárganos-descárganos
Os estibadores chámanse o inchamable

2.-

Santas transparentes dormen transfiguradas
soñan noivos loiros que lles entren nas celas
que compartan os ranchos

O noivo terá un rancho do oeste con bucólicos cabalos
e bois sen xugo
- aló non se os marca, nin se os capa, nin sequera son bois -
As santas soñan ranchos todas transportadas

O comisionado ten carteira de pel
de cóbrega de auga
O comisionado podería ser un xeque se tivese mulleres:
unha por cada noite
unha que morrese cada noite
O comisionado tamén sería un boi se vivise nun rancho

O emperador é un César é un comisionado - ídolo - boi - santo
aínda podería ser un deus
por consagrarse

As santas daban leite, non facían miragres
acollidas a un plan de abandono
as santas esmorecen
menopáusicas

A yarará reptá nas corredoiras
asfaltadas
A yarará cuspe un veneno
extraño

Rafa Vilhar

*Naceu en Cee-Corunha, no ano 1968. Licenciado em Filologia Galego-Portuguesa. Colabora na carpeta de poesía **Ao mar adentro**, poemario colectivo de trinta autores galegos e na revista **Olisbos, os amantes da palabra**. Foi distinguido com os prêmios Minerva do concelho de Culharedo para autores de menos de 18 anos, Foi segundo no certame de Poesía Rosalia de Castro. Tem publicados os libros: **Liques da memoria**, 1º Prémio Bouza Brey para Poetas Noveis. **O devalo do mar** (1994) e **A sotavento dunha singradura** (1995) e em este mesmo ano a carpeta de poesía **No mesmo espacio**..*

Fotografía de Robert Bass

*"Sulagaremos as illas
onde te queren gardar.
Derrubaremos os museos
que están a construír
para ti."*

Lois Diéguez

1.-

*Os que dim amar
amem nesta língua de nosso
que obtivemos do vento da serra,
do bruar do oceano,
de tantas luas de mestiçagem.*

*Nela amecemos os sortilégios da tribo,
como queimando nuves negras,
como concebendo outras marés,
como procurando o velho cálice.*

*Os que dim amar
e amam nesta língua de nosso
vam bêbedos para o fim da primavera,
de tantas palavras bêbedos,
e ritmos, e cadências,
que enchoupam os coraçõs
mais próximos.*

*Provocam, invocam, convocam
rios de fala viva e intensa
que descrevem um novo curso na história,
para que os que dim amar
amem nesta língua de nosso
sempre latejante.*

2.-

*Ainda que
manhá o que quede de hoje
seja a tenacidade do intento,*

*ainda que
manhá outra batalha maldiga a que vivemos,*

*ainda que
manhá eu deixe de escrever,*

*sei que
nom acabará nesta riveira
a primavera.*

*Porque
o mar aguarda.*

3.-

*Sempre soubem
que optava por outros rios
e que nom estava só,*

*que havia jardins
em que a chuva
era um mistério
que nom cessava,*

*que umha única estrela
nom fai o firmamento.*

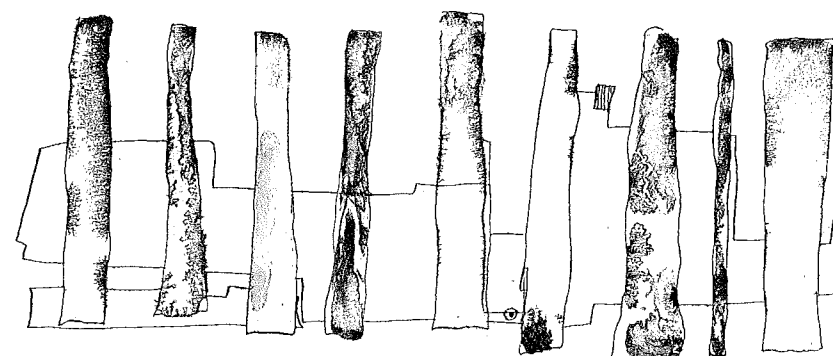
*E por todo,
nom devolvim nem um anaco
da minha estatura
às águas.*

María Xesús Pato

Naceu na cidade de Ourense. Poemas da súa autoría viron a luz nas revistas: *Escrita*, *Festa da Palabra Silenciada*, *Andaina e Gume*, e mostras da súa obra poética figuran nos libros colectivos *Palabras de Muller* (1992), *Sete Poetas Ourensans* (1992) e *Poesia dos Alens* (1993), estes dous últimos editados polo grupo ourensán Dolmen.

No ano 1992, xunto a outras sete mulleres, publica en Edicións do Dragón a carpeta poética *8 e medio*. Desde o ano 1992 colabora coa *Festa da Poesia no Condado*.

Obra poética: *Urania* (1991), *Heloísa* (1994) e *Fascinio* (no prelo).

Silvia Díaz

Silvia Díaz de la Rúa. Na memoria

*o povo, esa memoria que alguén nos arrebatou,
está bebendo a grolas no monte da Caeira
o lume da lembranza*

Avies de Taramancos, no cincuentenario da morte de Alexandre Bóveda

Arsénico

agora que todos os poetas do mundo lle caeran enriba

*iso
que ese encontro
sucedería*

sempre que esteas disposta a encarnarte nos teus antepasadas

- evolucionará o galego cara unha nova lingua pidgin?

- deberíamos tentar a escrita dunha poesía vernácula urbana?

*que iso
ler a Paul Claudel
ela
non podería facelo*

en absoluto

*e os anxos
para morrer
bican as miñas maos*

*que a eternidade non che suplicase:
beber o sangue dos animais recién sacrificados
ou cando menos unha venda para os ollos*

*pero ela pasará toda a súa vida entre escorpións:
a Casa non era de labranza*

*LISA
verdadeira emperatriz dos Comunais*

.../...

.../....

e aos Comunais iamos

a Limia é unha terra solar
a Limia é plana
tan plana como as palmas das vosas maos

así é que ela pasou toda a súa vida arrodeada de escorpións

- evolucionará a nosa lingua nacional cara un novo idioma pidgin?

- deberiamos tentar unha nova arte turística rural
para-turística rural?

- unha novidosa poesía vernácula-urbana?

esa imaxe que recordo
o meu rostro no azougue
no espello dun antigo escritorio
ese rostro que se imprime no espello
mesmo nun sudario santo
e no que recoñezo o tormento dunha época anterior
e que con tanta claridade
na súa ruína
distingo

así coma nun tempo anterior
nos desfixémos da inmortalidade dos deuses por inservíbel
nos desfacemos hoxe da eternidade dese rostro
contemplamos a ruína da palabra

.../....

.../....

que coma nunha arquíña
garda a porta de castaño dese boureau
no interior dunha herdanza
a herdanza dun tempo anterior
en vida

posterior á evanescencia
o poema testemuña a destrución

e brotan nel friuras

escombros da comunicación

facémonos próximos
tan próximas

" ... en calquera caso ao servizo da modificación da realidade
e non da súa descripción "

na Memoria da nosa memoria poética

na memoria

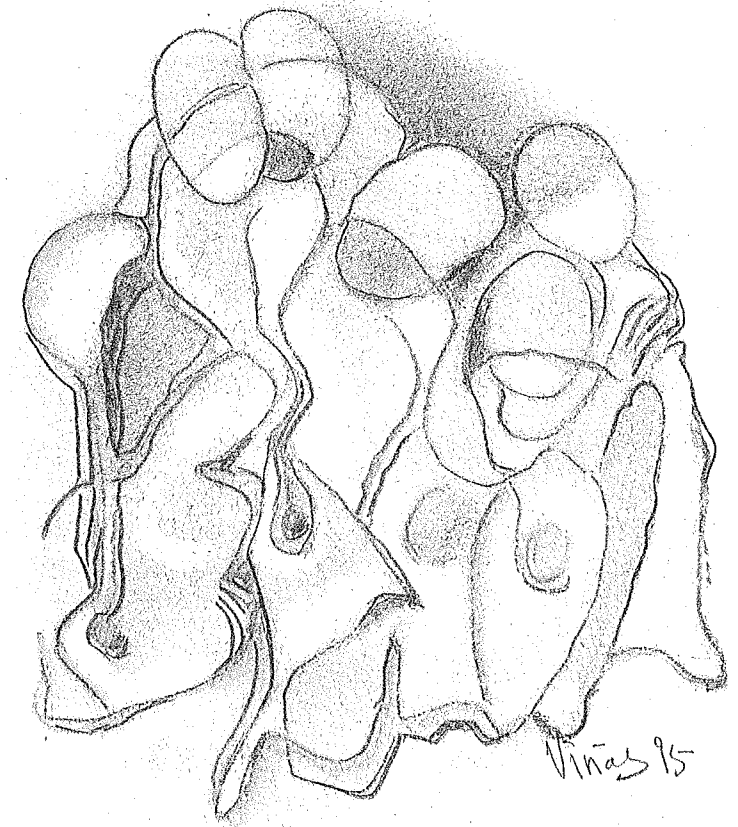
Alauda negra

Paxaro de anís.

Xosé Vázquez Pintor

Nacemento e primeira xuventude nas terras do interior de Galiza (Melide, a Golada).

Na actualidade exerce de profesor en Cangas de Morrazo. Poesía e teatro son os seus mundos de diário. Da súa obra poética destacamos: Gándaras, Terra e pan, O despertar tamén é noso, Ofidios de diário, Na vertical da noite, No corazón mancado e Rotación violeta..

*Non teño outras palabras que estos versos.
E o labor de cada día.*

X. Vázquez Pintor

1.-

Lingua:

*Ámote así, na boca, como se ama
a moza no limiar do coito, porque
sabes a esencia e patrimonio, porque
es nosa e miña a un tempo cando vou
na soedade do xardín e teño
espacio para estar, contra o designio,
nese cáliz da rosa permanente
que ti es, desde o mais antigo sol
que chama na mañá polos insectos.*

2.-

DEBÉDESME ese minuto enteiro de silencio para escoitar que falo de min comigo e sempre nesta voz que me naceu garrida antes do amor. A voz que nos serve como orgullo e por testigo cando paso pola sombra innúmera da vida ou mesmo no canto da desora previo ao ensoño que se afinca no rostro por tanto ser feliz.

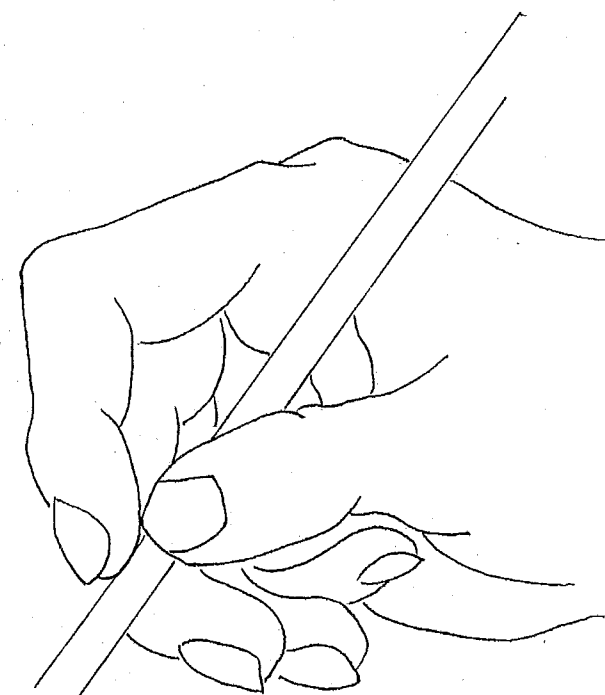
María Xesús Nogueira

Chámome María Xesús Nogueira, e nacín onde o Ulla corre manso, nun lugar que chaman Berres, concello da Estrada no verán de 1968.

Por veces escribo poemas, arríncome pouco a pouco as palabras, e vou tapando con elas os furacos para que non entre o frío. Outras, son elas, as palabras, as que veñen soas e me sorprenden. Mesmo hai días, os máis, nos que eu mesma preciso buscar un abrigo á calor das palabras dos outros.

Gustáronme sempre as mans. Con elas puiden apalpar o mundo, saber do frío, da auga e da calor. Con elas puiden saber das caricias e debuxar sombras...

Polo demais, a miña vida son recordos apegados un a outro.. Unha infancia á beira dun río, os pasos da xente sobre a rúa mollada..

Hai, tamén, nalgunha folla escrita
unha promesa de incesante chegada

“ Hai, tamén, nalgunha folla escrita,
unha promesa de incesante chegada ”

Carta desde a noite

Ola.
Por veces escribo poemas,
xa sabes,
falo dese anaco de min
que non son eu,
dese retallo de pel
que queda,
por veces,
na sombra.

Por veces,
busco tamén outros nomes
para agasallar,
con eles,
o meu poema.

E ti,
fálame de pasos mollados,
e soñas, tamén, posuír
algún día o corazón dunha praza.

E eu,
que non teño máis nomes,
nin sei escoitar o latido das pedras,
escribo poemas,
na sombra.

As mans túas

*Ás veces recibo triste
á noite que me agarda,
e bebo ausencias
no sitio de estrelas,
e encho follas con palabras.*

*Ás veces volvo a min
lentamente,
e en min vai callando
a friaxe
da noite.*

*Ás veces alégrame saber
que alguén agarda,
quizais nalgún recanto das horas solitarias.*

*Saber que unhas mans
van apalpar, por dentro,
as miñas palabras.*

Naceu na cidade de Vigo, en 1963. Editor e xornalista, é autor, como narrador, da novela Trailer (Premio Blanco Amor 1991), o libro A lúa no provador (1992) e o conxunto de relatos Cemiterio de elefantes (Xerais, 1994).

Como poeta participou na carpeta colectiva A rota dos Baleeiros de Edicións do Dragón, co conxunto de poemas Cada tres meses e un día, publicou o libro Persianas, pedramol e outros nervios (Ed. Alacrán, 1992) e ten para saír o seu volume inédito Tortillas para os obreiros. É coeditor das carpetas de poesía de Edicións do Dragón. Tamén é coautor da tradución ó galego do Polgariño de Charles Perraultt.

Lingua de esparto, barricada de futuro

Francisco Alonso

1.-

*Leo un libro que fala do amor en contexto diglósico.
Ese é, de certo, o noso problema.
Non sei quen é o autor.
Se cadra é anónimo
porque estas cousas non convén airealas.
Pero parece que foi escrito para nós.
Os dous, amor, falamos linguas diferentes
que se contaminan ó estaren en contacto.
Mais, a nós, é o barbarismo, o neoloxismo o que nos salva.*

2.-

Da sístole á diástole,
hai soros, veas, osixeno, sangue, algunha transfusión,
fígados de cartón con sondas que furan a pel.
Condición de morte, rebumbio de enfermeiras
das mil mareas que tódolos días me electrocutan vida,
en proporcións abundas para eu subsistir
nas camas acáricas deste hospital.
Hai ventás, alturas, vértigos tentadores e unha ría ó fondo
comida pola urbe que xa a penas vexo.
Transcorre o día entre dores, o cheiro do serrín,
suicidios interiores de enfermidade febril.
As noites, contracción de insomnio e dores de cabeza,
o pensamento en prelavado,
e unha cousa hepática, ou renal ou pulmonar
que confabula en min e acompañante,
e os médicos decretan insuficiencia respiratoria.
Como, engulo, devoro asepticamente os alimentos que
cada vez máis me tenden a man cara á morte.
Tuso entre estertores e penso tortillas de bogóns
que me facía a mamai cando o meu corpo vivía.
Difícilmente combato unha palidez loura que me devora
nesas interminables mañás de termómetros e esperas.
Consciente vou sendo da miña condición de becho, sebo ou besbello
dese anzol azul ó que chaman morte e que me vai preparando
os tendóns para que saiban da hora da derrota.
En todo hai un aquel de neurolóxico, incerta ansiedade,
corrupción de mente devastada. Pero en cada parte médico,
en cada veredicto sanitario, encada principal efecto secundario
vive un anuncio de estrume, de ecuadores e vértices,
que presaxian a fin de tanto boleardo, de rosquillas e silleiros.
E na vixilia dos que me coidan, eles todos, na súa propia,/....

..../....

hai algo de arrepío inesperado, de terca morbosidade,
de loucura instintiva da desesperación.
Son os síntomas dunha longa gónica agonía,
os pinchazos secos na arteria vencida.
Por máis que maldigo os soros que pouco e pouco
me van enchendo o corpo de viruta.
Por máis que me revelo contra o sangue que se me incha e seca
ata estouparme nas cuncas dos ollos e no incendio da fronte.
Por máis que rexeito sístoles, vixilias e medicación
que me alteran o ritmo nervioso e a respiración.
Por máis que o suor se apodera tamén das sabas, das paredes, e
mesmo dos estertores do pobre manuel,
pobre manuel, que delira na cama contigua.
Por máis que fillos, compañeiros e a miña propia figura
me miran cos ollos sondados de impotencia.
Por máis que escoite os ecos -patéticos- do televisor
procedentes da 708, e da 713, e da 701
e de calquera habitación e
por máis que todos teimen en que non estou só.
Por máis que as lembranzas sexan máis doces ca nunca
e tente inutilmente para a boca atraer a morneza
das bragadas, do sangue e das filloas,
figadeira que noutrora me deu felicidade.
Por máis que o queira.
E mesmo sen querelo, porque xa non hai esparto que faga barricada.
Sinto como a morte respira debaixo da cama,
e rube polas sabas, e me ronda os ollos,
e quere espertarme entre tusidos e ruptura do ritmo cardíaco.
Sinto como me golpea as tempas, como me penetra as vísceras,
como fai metástase, como envelena o soro, como alenta sobre min,
fetidamente, como me destroza o fígado, como me vence,
tan fatalmente, tan inevitablemente, talmente
unha espiral de pedramol, bile de alacrán, cascudas esmagadas
para sempre.
Para sempre, quer dicir nunca,
que aquí remata todo.

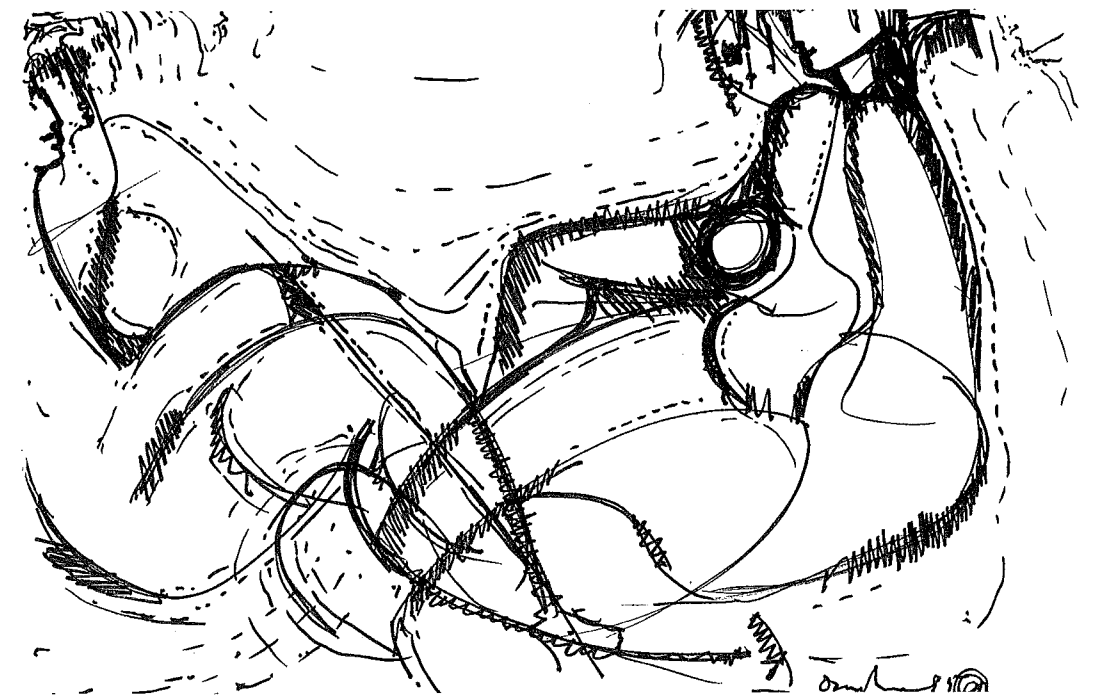
Carmen Lobón

*Xunto com Pizarro cubrinme de sangue
as mans.*

*Criei porcos, comin landras,
fun para as Américas e perdín a conquista.
Ovideime da patria
polo ouro de um Potosí inalcanzáble.*

*Escacheime nas pedras do Perú
desgarrando o ceo querendo ser Deus.*

*con el,
fundinme na placenta ferosa do inferno.*

*Eu fáloa porque sí, porque me gusta
e quero estar cos meus, coa xente miña,
perto dos homes bos que sofren longo
unha historia contada noutra lingua.*

Celso Emilio Ferreiro

1.-

*É conveniente levar as contas do futuro
e mergullarse no orballo da rosas.
É conveniente reter os beizos noutros beizos
e desexa-la túa ollada mudando de pluma.
Mante-lo lume na pel da poesía
e dar coas chaves das portas da memoria.*

*É conveniente sentir a patria no interior
da infancia.*

É conveniente. Indispensable.

2.-

Sei que levas
unha rosa vermella ós ollos do falcón
e arrancaslle a sombra ás portas do lume
mascando as sete follas do loureiro.

Fas carne, cónstame, para crea-lo Verbo
- cos ósos do galo no peito -
aleitando os cimborios da vixilia.

Seino sen dúbidas
que baixa a bebe-lo sol na túa copa,
que namoras á lúa
nun setembro esgazado en verbena.

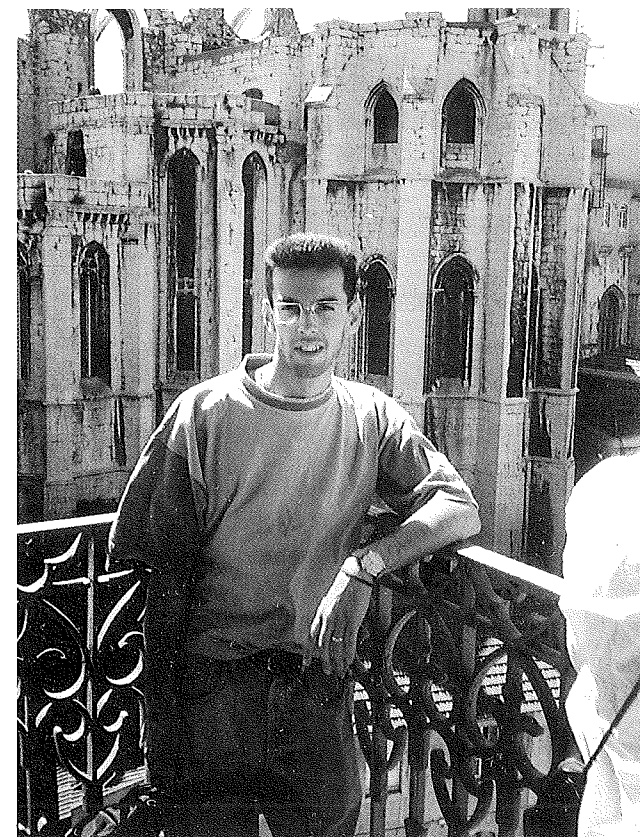
Que curzas a Tagen Ata,
aínda nos lombos alzados das brétemas
erguendo entre as pálpebras,

palabra en estrela.
- ¡ Dou fé ! -

Nacido na Vila de Noia (1970), Martín Veiga gusta de perseguir quimeras nos territorios fronteirizos da infancia e de fuxir placidamente entre as luces e as sombras do pasado.

Namorado das viaxes, procura nelas os restos dun tempo xa perdido para despois levar ao poema. Mais a viaxe interior é a máis amada, e ante as Ruínas do Carmo tan só hai lugar para o silencio ou unha palabra luminosa.

Entre os seus dedos penduran aínda *Tempo van de porcelana* (1990) e *As últimas ruínas* (1994). E sen embargo, e sen embargo, espera ignorar por sempre onde se oculta o misterio da Poesía, que chega silenciosa e deixa pousado un ronsel de versos para vencer o olvido.

"Pero aínda que non se queira, riése en galego, sóñase en galego. Os paporrubios e oureolos, os regatos cantareiros, o ceo azul de San Xohán coas nubiñas dos foguetes, os cumeiros ispidos, as azas do miñado, os ollos tranquilos do boi, os rinxidos das táboas do faiado, os carreiros misteriosos que se van perder na fraga, a mar dourada de xulio, falan galego."

Dove sta memoria

*Nin unha cerva ferida nas lagoas
nin un verso de Dino Campana,
nada pode facer que nas estancias máis amadas
todo fique en árido silencio.*

*Nin unha palabra que rodea
un verso, nin unha noite
a rematar un estío luminoso,
traendo a min un tempo xa perdido
onde todo recomeza, un mar
interior, infindo, un verso
onde todo recomeza, o xardín extraño
da infancia.*

*Hoxe nada importa senón a calidade dos afectos,
a brisa detida no paseo con cipreses, o pasado.
Dove sta memoria. Onde a memoria habita,
onde aínda permanezo.*

IO ZAGREUS!

IO ZAGREUS!

*Olla os pétalos sobre a vella fonte de pedra,
o arrecendo ocre derramándose no estanque.*

Vielas de Alfama

para o Capela, in memoriam

*Que imaxes retornan, que momentos xa vividos,
os xardíns, os patios interiores, a quietude
a mediatarde, os corpos desgastados dos anciáns,
os xogos das crianzas entre as derruídas pedras
do castelo, o misterio das noites en lugares
con fotografías nas paredes, os rostros olvidados,
unha voz esvaecéndose entre as sombras
nas que aprendín a ollar os cálidos semblantes,
e así transcorreu aquel estío, así a miña vida,
tristemente contemplando as vellas barcas
varadas nas areas, con gaivotas detidas sob os remos
e algas nas cordaxes, salitre na madeira
como no meu corazón, e así transcorreu a miña vida,
o estío rumoroso que en min arderá sempre
deixando nos labios un estraño sabor a olvido,
a momentos xa vividos, a tempo lentamente procurado.
E todo é percibido a través dun espesor de tempo
como o susurro do vento entre os cipreses,
as augas salpicando o mármore no fermoso
Cais da Colunas, onde descubrín a luz
por vez primeira, e todo semella tan lonxe,
o luminoso verán, as voces entre as hedras,
as rúas sinuosas, o areal
polo que nunca paseamos, as ruínas...
Imaxes que retornan, un destino tráxico, cousas
do voso pasado, os cantos desgarrando a vida,
un mundo (a fadistagem, Lisboa) pechado en si mesmo,
sen embargo tan propicio á entrega, a certas noites
nas salas máis escuras, aos ollos brillantes como ríos,
o arrecendo doce das velas acendidas, con cera
pausadamente esvarando polas copas, un pálido silencio*

.../...

.../...

*ritual, un mundo no que me sentía embriagado
e que agora recupero, como se a propia memoria
se abrise paso a través dos veos do tempo, negando
a facilidade para esquecer os becos empedrados,
os arcos nas rúas estreitas, as sombras
que me envolvían no medrar enigmático do fado,
música que mesmo parece no seu desexo por nacer
e afirmar o desconsolo que penetra as noites
de Lisboa, onde fican como restos de naufraxio
os membros abatidos, os ollos esquivos como a brisa
pousados na cidade pavorosamente recobrada, para sempre,
pois permanece en min o ouro dos tranvías, o pálido
silencio ritual dos altos templos, un aroma de dalias,
todo o meu pasado diante da mirada, os navíos na ribeira,
o aparello débil e a lona podrecida entre un xuño
e outro setembro, o tordo cantando na néboa,
que imaxes retornan, que fragmentos,
o meu sangue.*

Margarita Ledo

*Viu ao mundo en Castro de Rei - Lugo, en 1951. Foi profesora de Comunicació Audiovisual na Universidade Autónoma de Barcelona e dirixiu durante un tempo o xornal A Nosa Terra; na actualidade vive en Compostela onde exerce como Decana da Facultade de Ciencias da Información, pertence ao grupo de mulleres editoras da Festa da Palabra Silenciada e da revista literaria a Trave de Ouro. Dentro de súa obra salientamos: **Parolar cun eu, cun intre, cun insecto; O corvo érgue-se cedo; Mamá-Fé; Trasalba ou Violeta e o militar morto; Prensa e galeguismo; Foto-xoc e Xornalismo en crise; Linguas mortas, Porta blindada...***

*... coma se nada se tivera pasado
neses anos escuros.*

Margarita Ledo

Fielato, 4

Alguén, ao regresar dun campo de concentración atopa á súa nai cando entra na casa e a súa nai dille: eu xa comín. Coma se nada se tivera pasado. O modo de matar todo ese tempo. O modo de recuperar o tempo todo despois de tanto tempo.

(escoiteillo ao Theo Angelopoulos, director)

Xavier Santiago

*Nasceu en Ourense en 1963, é licenciado en Filoloxía Hispánica pola Universidade de Santiago de Compostel e en Filoloxía Galego-portuguesa pola Universidade da Coruña (na súa primeira e case derradeira promoción). como poeta, participou no II Ciclo de Novos Poetas Coruñeses, organizado pola Asociación Cultural Edral-O Facho no ano 1986. En 1994 publicou o poemario *Derrapa e cai* na colección *Leliadoura*, da editorial Sotelo Blanco.*

...é cousa de todos os días.

Xavier Santiago

É cousa de todos os días

*Sempre con ela na boca,
non precisa de pérolas nin de ourives
se é cousa de todos.*

*Todos os días ferramenta
para estarmos no mundo.
Pensa algo que non podas facer
e baixa da nube.
É útil.
É nosa.*

*Non precisamos pagar grandes intereses
por usar outra.*

Orfeo Blues

*Hai catro meses ela estaba aquí
pedía esmola en troques das miñas cancións
e eu era feliz por vela sorrir
a pesar de todo*

*E Deus tiña envexa pois era para min
o máis preciado da creación
mandou uns anxos en chupa de coiro
para quitarma*

*No gume dunha navalla levárona perante el
deixáronme tirado no medio da rúa
recibín a noticia na voz fría da policía
ninguén choraba*

*E de entón ando sen saber que facer
a quen cantar con quen vivir
nunha sobredose de amarga tristura
ireina buscar*

3.-

*E chegou onde nós
aquele vizoso soño
de terra verde
e ceo pálido.
Un sol saía tras as montañas
e ollaba envexo
a luz das farolas;
as casas estiraban as súas trabes
espertando co seu barullo as rúas
e o porto estendía os seus peiraos
acubillando os barcos no seu colo
con arrollos mimoseiros.*

*Lembramos que estamos lonxe,
espertos por unha lúa de xeo;
as casas querquenáronse tremendo
e no ceo os reonseis de lardo dos avións cortan o acougo*

Maria Xosé Queizán

Naceu en Vigo o 5 de febreiro de 1939.

Licenciada en Filoloxía Hispánica, subsección de Filoloxía Galego-Portuguesa. É coordinadora da revista feminista "Festa da Palabra Silenciada".

Ten publicado un gran número de novelas, contos, ensaios, teatro...

Da súa obra poética podemos destacar: Matáfora da metáfora, Despertar das amantes e Fora de min.

*Cando nos digamos Galiza e lingua
estaremos no camiño da
normalización.*

Maria Xosé Queizán

O caduco

¡Déixenme sair da trama da saudade
tecida polos románticos sociais
polos padres da patria
que me perden no bosco primixenio
poboado de celtas barudos
provocadores da nostalxia
da forza que perdimos
do que pudo ter sido e non foi...

¡ Déixenme escapar do árdelle o eixo
carballeira trasnoitada
irmandiños pendurados nas ponlas do fracaso
dos dous de sempre
emigrantes que veñen a morrer a terra
cando van van como rosas
víctimas boas só por vítimas
e deus nos libre dun xa foi.

¡ Deixenme librar dunha noite no muiño
das gaitas que choran na romaría fraguista
das verrugas de san benitiño
como chove miudiño
da memoria dun neno galego
de nós os inadaptados, de nós, nós, nós !
de nin vou alá nin fago falta
das augas pasadas que non moven futuro.

¡ Déixenme destetar da Galicia terra nai
do leite da inocencia histórica
que non redime
da espada escalibor
do regusto do desastre
de non enterran morte que enterran semente
da galeguiña doce e abnegada
dos bos e xenerosos.

¡ Déixenme enamorar cando vella !

A Ponte

Alí están os teus, dixeron
vai onde eles
so tes que elevar unha ponte.

fixen a ponte
e fun
pero á final non había ninguén.

Chamei pola riada
polas augas alzadas pola ira
para arruinar a ponte fronteira do desarraigo
raiana do rencor.
¡ Alá foi !

Fixen unha nova ponte sobre os ríos das consciencias
unha ponte que transgreda os límites
a distancia do tempo e do espacio
e me leve onda ti e máis ti e alén ti
e te traia e te faga chegar.

Ponte sen horizonte
ponte sen abismo
ponte sen prexuícios.

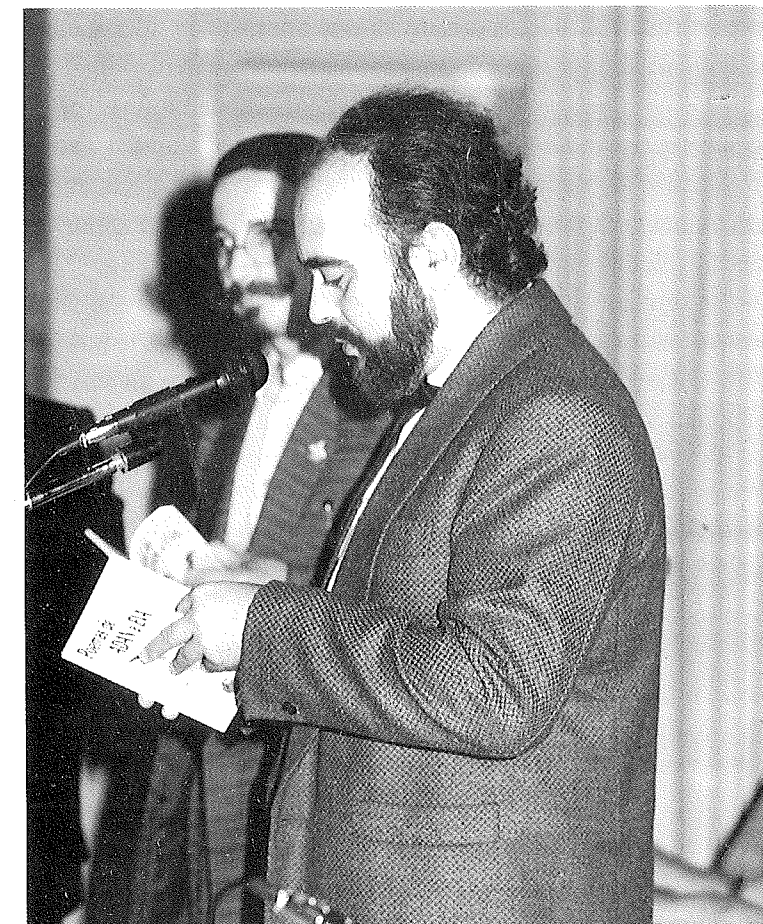
Por ela chegaredes da diáspora
dos puntos cardinais.
Co vento xitano nos sorrisos da mudanza
fardos de fantasía
de outras existencias
para acabar coa rutina.

Agardo á final da ponte sen distancias
para romper os confíns
como unha copa de celebración.

Xaquín Agulla Pizcueta

Xaquín Agulla Pizcueta é un home renacentista, polifacético, que gusta de impartir clases de química, de estilística literaria, de filosofía. Pintor, maquetista de artes gráficas, alcanzando os seus maiores logros ámeto literario por terlle adicado moito dos seus anos mozos da súa vida.

O seu primeiro libro de poemas publicou-se en 1981: *Cántigo*. apartir de entón son numerosos as obras de todos os géneros literarios que ten publicado, poden-se salientar: *Ensoños de Breila*, *Aquí fican melodías*, *Palabras maiores*, *Era unha vez o mundo do envés* (premio Teatro infantil de Xove), *A Caeira*, *O devalar das horas*, *A viaxe alucinante de Peter o cosmonauta*, *A historia da buguina...*

*Era unha vez un povo debruzado no mar,
onde vivían unhas xentes que falaban
unha linguaxe extraña*

Erase unha vez un povo

Na memoria de Cebreiro

*Aviso para navegantes:
Calquera semellanza coa realidade
é pura coincidencia.*

Era unha vez un povo debuzado no mar, onde vivían unhas xentes que falaban unha linguaxe extraña, ¡na patela!, ¡metínlle un polvo!, ¡chamote antes de que me chames!

Era unha vez un povo cunha tasa de fracaso escolar de máis do sesenta por cento, cunhas condicións hixiénicas que deriban nunha alta tasa de tuberculose, de enfermidades víricas tercermundistas.

Era unha vez un povo cunha mocidade fendida pola droga, porque os ratos leilean polas rúas, os narcos son xentes respetables, os ratos entran na praza de abastos, os drogadic-tos e as putas trapichean no parque infantil, a basoira é o buque insignia que se exhibe os domingos para lecer dos que saen da misa, dos que van ás praias...

Era unha vez un povo onde se conspira, se insulta, se calumnia, onde o caciquismo é o xeito de supervivencia, o caciquismo descarado, consentido, agachado, corporativista, dentro e fóra da casa.

Era unha vez un povo coaccionado por funcionarios, por liberados, por parados, por xubilados, por cregos, mestres, catedráticos, avogados, actores de teatro, ata polos máis tontos...

Era unha vez un povo sen burguesía, sen proletariado, sen mariñeiros, sen campesiños, sen comercio, sen conservas, sen dialéctica, sen esperanza...

Era unha vez un povo coa mocidade de secundaria empurrada ós pubes, ás discotecas, ós karaokes, á esvástica na lapela, á estrela na bandeira...

Era unha vez un povo que en vez de falar, urra, oubea, toca o clácson ás tres da mañá porque se gañou unha victoria pírrica...

Era unha vez un povo que vive do conto, do teatro, do keniata, do balonmán, da paga da Caixa de Aforros... que agora comeza a emigrar a Portugal na pescuda de traballo...

Era unha vez un povo que verán si e verán non escorrenta ós turistas, perdón os jode-chinchos!

Era unha vez a loba que devora ás súas crias...

Érase unha vez un povo que delega nos de fóra a súa posibilidade de existencia...

Era unha vez un lobo con sede de taberna...

Era unha vez un povo a quen lle morreu un fillo poeta, do antigo partido comunista de Galicia, que morreu senlleiro, sen rúa, sen que ninguén se pelexase por leva-lo cadalei-to, por colocarlle a bandeira, por se apropiar do seu corpo... ¡Con todo, inda tivo sorte!

Era unha vez un povo que perdeu tódolos poetas, os vivos e os mortos...

Era unha vez un povo...

Palabras para Laura

*Escribo para ti,
para cando deixes de ser
unha faísca no espello da infancia,
para cando chegue aquel día
en que espertes nunha mañá fría,
cincenta e con mil preguntas,
entón, sangue do meu sangue,
vida da miña vida,
vai ata a biblioteca que alí hai sólidas respostas,
mais se o sol seguira oculto ó mediodía,
sae á rúa, escoita e fita ás xentes, ten paciencia;
se aínda así a tarde segue cincenta,
vai á casa e rebusca no teu corazón,
ese que latexa amor e atoparás resposta,
pero se á noite persisten as preguntas
e logo ven un novo día
e non hai respostas,
e fanse longas as esperas,
vai a un lugar que se chama a esperanza,
que non ten día, nin hora de consulta,
nin cor, nin bágoas, nin figura,
á final dunha senda tan longa coma a vida,
e oirás a voz máis misteriosa ca mesma morte,
é fitarás unha luz canto máis perto máis intensa
que te procura, que te pregunta,
aló adentro onde mora a experiencia...*

XXI FESTIVAL DA POESIA

NO CONDADO

Portugal

MINHO

1995

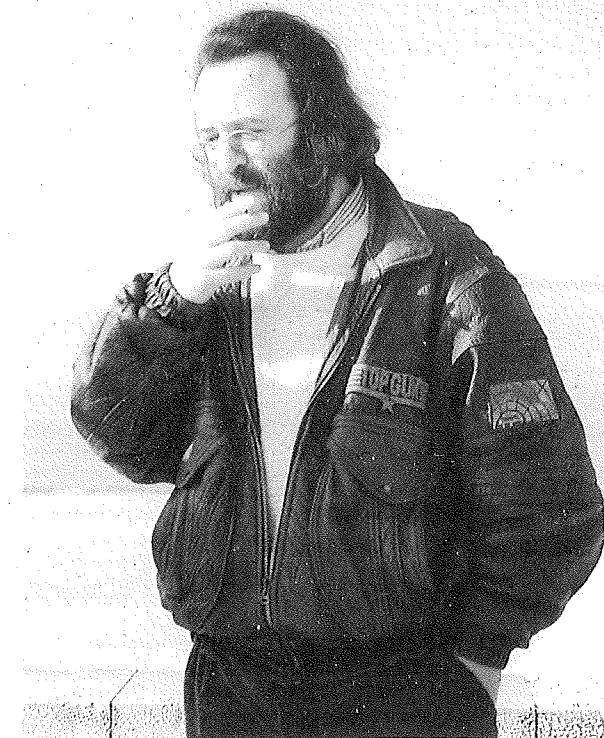
Vergílio Alberto Vieira

Poeta, ficcionista e crítico literário, nasceu nas proximidades de Braga pelo ano de 1950, vindo a licenciar-se em Letras pela Universidade do Porto. Presentemente, exerce a docência em Lisboa. Em publicações por si dirigidas como: *Lugarcomum*, *Cadernos de Poesia*, *Mealibra*, *Revista de Cultura e Vandoma...* sempre acolheu escritores e poetas em Língua Galega, tendo participado em grande parte dos certames culturais realizados na Galiza, nos últimos vinte anos.

Colaborador de *Escrita e Luzes de Galiza*, escreveu textos críticos sobre autores como: Ricardo Carvalho Calero, Avilés de Taramancos, Eusebio Lorenzo Baleirón, Xosé M. Alvarez Cáccamo e outros, no *Jornal de Notícias*, do Porto, onde é colunista.

Traducido em diversos idiomas, publicou mais de vinte títulos em áreas como a poesia, a ficção, ensaio, crítica e literatura para a infância, de que se destacam: *A Idade do Fogo* (1980), *Chão de Víboras* (1982), *O Navio de fogo* (1983), *Os Sinais da Terra* (1984), *Pedra de Transe* (1984), *Destino de Orfeu* (1987), *As Sequências de Pégaso* (1990), *Os Consentimentos do Mundo* (1993), *A Invenção do Adeus* (1994).

Acaba de publicar um novo título para a infância: *A Cor das Vogais* (Porto, Ed. Civilização, 1995).

*Afortunadamente a nossa língua
vive e floresce em Portugal*

Castelao

Lapsus Linguae

*A Lisboa,
onde há séculos todas línguas,
em silêncio, falam.*

1

*Entre dois espelhos,
só, corre o inclinado día
e ninguém com ele corre.*

2

*Envelhecida
noiva, em cada esquina cai,
à noite, a Lua Nova*

3

*Um só desejo
espera pela demora
de outra chegada cor.*

4

*Rugas sem jeito
lassas sombras que o medo
enlaça ao pé da escada.*

5

*Lívidos espasmos
prolonga então no sangue
a faca escura.*

6

Frio lagarto
o Sol acama à febre:
lodo, vento, cais.

7

A horas mortas,
vingam a luz dos saquões:
raro desgarrado, cio.

8

Na mão ausente,
outro cigarro vago de
todo se fumou.

9

Nunca atendidas
ao balcão, glosam naufrágios
de cana, e cantochão.

10

Postos em linha,
sobre carris forçam a malha,
fugidos do destino.

11

Olhos nos olhos,
enchem, vazios favos;
fulvos, de ternura.

12

Siderados, mortos
de sede, bebem a noite
noivada do sepulcro.

13

De borco, ao relento,
sonham prender-se, a tempo,
à cauda dum cometa,

14

Em menos dum 'nstante,
rastros de estrela ajusta a si
a face do arqueiro.

15

Águas, passadas
pontes, que a avalanche de neve
carbónica, atolou.

16

*De céu a céu, já
na voz da florista se faz
oiro, a cor do absynto.*

17

*Sob pálpebras
de chumbo volta a ser luz
a pedra do olhar.*

18

*Entre feridas praças
esfria a voz, de alto a baixo,
o cém da boca.*

19

*A não ser que a chama
alteie o coração, ficam-se:
o sorriso de lacre.*

Amadeu Baptista

Nasceu o 6 de maio de 1953 na cidade do Porto.

O seu livro Cúmplices foi Prémio Pedro Mir para Língua Portuguesa promovido pela revista mexicana Plural - Cidade de México/1993. Tem varios livros publicados., sendo o último O Sossego da luz. Membro da Associação Portuguesa de Escritores.

fotografia inédita do autor.

*os que não vão conseguir
cortar-nos a língua.*

Amadeu Baptista

Em defesa da língua

*Tecido social, organização, termos legislativos,
estado civil, carta de condução, opção religiosa,
destino e devir, sentimentos outras metáforas
desviantes, terapia de grupo, feminismo, idade adulta,
serviço militar, cultura, protagonismo, bateria de tachos e panelas,
santa casa de misericórdia, motor enfático do empilhador,
meninas solteiras, divorciadas que reassumem o nome de solteira,
pais de família extremosos, filhos ingentes, querelas afinal
de senso prático e mal comúm, que todos andamos na guerra,
mesmos os que ficaram em casa a observar as tatuagens dos que regressaram,
mesmo as madrinhas que lançaram no marco do correio
a ligação sentimental com o marinheiro que a luz austral abençoou,
sublinhando-se também as lágrimas, as exéquias, os partos prematuros,
alguns homes interrogativos sentados no sopé da montanha,
outros que acariciam a barba pensativa, outros ainda
que afastam o olhar em direcção à omnipresença de Deus.
também aqueles que aguardam a solenidade do suicídio
com o remédio de escaravelho eficaz para o demasiado humano, querelas, digo,
na desorganização concentracénária, onde se aguardam as prestações habituais,
não as que são o que de melhor em nós se procura mas o que se apreciaria
adquirir sem outra história do que a do suave milagre da aceitação,
reiteramos hoje o malogro e tudo está bem,
compramos do que se conserva em vinagre, a cebola translúcida
que nos tira o apetite, a carne de porco tão parecida
com a nossa carne se resulta a eficiência da manipulação, o legume
verde e comprimido que se instalou nas imediações da janela,
essa mesma de onde observamos a querela lá fora, a rapariga que passa
com um raminho de cheiros e a pele de zibelina,
a que tem o coração pronto para mais um desafio,
a que passa a caminho da imprevista fuga de casa,*

.../...

.../...

a que procura nos bolsos a chave que não há,
a que tem a alma exposta no lancil da comiserção,
a que se alienou com o vento e sonhou um fato de latex,
uma segunda passagem na pista estonteante, o vestido
de organdi cor-de-rosa e verde alface
com que projecta uma nova noite de querela imensa, querela
na madrugada angustiada com o tudo dos barbitúricos na mão fechada com

[raiva,

querela sobre a banalidade da história em que inscreve a vida, o sangue
misturado com esperma que aquela sombra abandonou
nos confins da cidade pensando encontrar-se no centro do mundo,
o centro do mundo da querela com os bastidores
tingidos de culpas por expiar, a extrema-unção e alguns camiões de longo

[curso

que estacionaram ali, sob a caixa de ponto, sob o desenho de luzes,
ali bem perto da parede cinzenta em que alguém escreveu
a sem saída das escadas da terra, boca de incêndio incendiária,
a vaga fenda por onde passa uma luz inoperante e o ruído de uma feira lá fora
onde de novo se transaccionam pedaços de quotidiano curtidos pelo tempo,
peças de pano onde caiu a pior nódoa,
comediantes que aguardam que o chão inche sob o feito da chuva
que tarda em vir, temos o nosso interior a secar,
temos o nosso interior a morrer à míngua de uma gota
de qualquer coisa que não existe deste lado, não existe
em lado nenhum, em nenhum lado, ao lado da querela
que a vida impõe à diversidade das almas,
a máquina de calcular para o que der e vier,
a velhice terna desse seguro que morreu de velho,
essa velha que come chocolates porque não há maior metafísica do que comer

[chocolates,

a querela dos homens,

.../....

.../....

figurantes espartilhados em cerimoniosos trajos de ódio e impaciência,
peixeiras desavindas com Deus Nosso Senhor,
traineiras que uma certa política de alianças afastou do mar,
absolutos simples e advérbios de modo onde se impregnou o cheiro
a cadáver dos nossos muito vivos e ternos contemporâneos,
as nossas testemunhas oculares do genocídio, os da pasta,
os da pasta de dentes, os sem pasta, os que a suam
o pão dos outros com o suor dos seus rostos, os que aguardam
na fila providente a convalescença e piscam os cinco olhos
dos cinco arquipélagos do látego, essa harmonia de trazer por casa,
essa oração sussurrada não vá a vizinhança ouvir e denuncie que vai
no seu descanso, os que jogam
nas traseiras à bola de trapos de não terem infância
e sem reino se condena à infâmia,
os que encolhem os ombros,
os que encolhem com o calor,
os que transportam na ponta da língua a sublime verdade da sanguessuga,
os que se riem da imagem prolixa que o espelho induz da sua imagem,
os que não se aguentam de pé,
os que se sentam à beira da estrada com gestos decisivos e próximos da loucura,
os que não seguram o ventre,
os que não sabem e definem o bom-senso e a tenacidade,
os que pontificam de barrete cardinalício porque lho enfiaram,
os que cruzam os dedos por via da pouca sorte,
os que adquirem dois maços de cigarros
para extraírem da intensidade artificial do nevoeiro alguma paz redutora,
os que cruzam a perna enquanto o vento levanta o telhado
e entrega a cólera aos do rés-do-chão,
os que fizeram explodir a bomba um pouco antes da hora
e se esqueceram de descarregar o autoclismo,
os que cumprem as regras cada vigésimo-oitavo dia
da criação, esse prognóstico humilha-os na perenidade da angústia, .../....

.../....

os da ejaculação precoce,
os da quimeira de oiro,
os senhorios e alfaiates, agora escassos
dada a confecção mecânica e em série,
os que não têm dentes,
os que não têm olhos,
os que esborrataram a pintura de mimi cataluna
e pressagiam melhor que os espíritos o fim da poesia,
os que temem o colesterol e os triglicerinos,
os triglicerinos,
os que por reacção mimética aprenderam a falar
para nada dizerem,
os que alguém escorraçou deste lugar à hora das visitas
e foram embora engasgados de comiseração,
os que teimaram em vir, sobreviver, para quê, meu Deus,
se tido está perdido,
os que foram factor de discórdia,
mataram e deixaram morrer
com ou sem circunstâncias atenuantes,
os do direito penal serviçados pelo direito criminal,
e vice-versa,
os da querela,
tudo,
todos,
tantos,
os que não vão conseguir cortar-nos a língua.

Nasceu no Porto em 1942. É licenciada em Línguas e Literaturas Modernas pela Faculdade de Letras do Porto.

Publicou os seguintes livros de Poesia: *Cicatriz 100%*, Lisboa, 1980; *Retinografias*, Lisboa, 1986; *Os Solistas*, Limiar, Porto, 1994; *Dirige os Cadernos de Poesia-Hifen*, publicação de carácter inter-geracional em que tem participado com colaborações inéditas, grande parte dos poetas portugueses actuais e alguns poetas de outras línguas. Encontra-se no prelo o número nono desta publicação, dedicada integralmente à poesia hispânica, no qual se incluem também alguns poetas galegos.

*Na loita necessitan-se os berros na
nosa própria língua para espantar
aos inimigos*

Avilés de Taramancos

Ascensor

*A entrada na Penumbra
o som mecânico, o estalido
da chegada, o corredor invadido
de cheiros, povoado de portas
coando outros cheiros
de sopa e jardineira, crianças, ruídos
de televisão, latidos do caniche preto
da senhora do condomínio, passos
e fechaduras, interruptores, o lixo
bio-degradavel e os plásticos, Depois
só um pequeno instante para colidir
com o colchão despido, o feixe coreográfico
das partículas do pó e o
calendario de há dois anos
aberto em Maio.*

Verão 94

*Os novos campos de extermínio
são servidos ao jantar
pelos canais noticiosos. A cólera
e a malária entre Goma e Munigi,
acometem-nos na impotência e no remorso
da toalha, cientes que ficamos
da desidratação e dos dejectos
e da dificuldade de encontrar a veia
num moribundo. No sofá do nosso apartamento
passamos às posições dos sérvios
na Bósnia e lateja-nos nos ouvidos
o feito da limpeza étnica,
ao som familiar e eficaz
da nossa máquina de lavar louça.*

Feira do livro

*Enfunava a laringe, relendo
as tão editadas palavras
onde ornara a humanidade campestre
da sua infância, em
vibráteis reverberações
para os jovens de trémulas pestanas
atentos na assistência à cerimónia
que o pavimento suportava, enquanto
lá fora balouçavam as tílias
acima dos bancos vermelhos,
escurecidos pelas sombras
do fim da tarde.*

José Emílio-Nelson

José Emílio-Nelson é pseudónimo de José Emílio de Oliveira Marmelo e Silva. Nasceu em Espinho (Portugal) no ano de 1948. Licenciado em Economia. Editor.

Coordenou o suplemento literário de O Comercio do Porto: Prosa.Verso. Crítico literário do Jornal de Noticias, desde 1985. Membro da direcção da Associação de Jornalistas e Homens de Letras do Porto.

Como poeta publicou entre outros livros: Polifonia (1979); Polifemo e outros poemas (1983); Extrema paixão (1984); Nu inclinado (1985); Queda do homem (1989); Vida Quotidiana e Arte menor (1990, 2ª ed. 1993); A Palidez do Pensamento (1990, 2ª ed. 1993); Claro Escuro ou A Nefasta Aurora (1992); A Cicatriz do Tempo (1994); Sodoma Sacrílega e Poesía Vária (1991, 2ª ed. 1994).

*Mentras a língua estea viva e gravada
nas células mentais, Galiza estará aí e
non haberá forza que a derrube*

Avilés de Taramancos

Cantares Gallegos

*Por eso me chaman Rosa
Rosalía de Castro*

*Sua vida. É rosa sonora. (Rosa.
Rosalía.)*

A língua quase nas pedras.

(Aberta

Fechada

para mais

e menos sóis.)

Cantares. Perdem palavra

noutra palavra.

O que não

existe. O grito a sós.

Por isso

à minha língua

chamo Rosa.

Pedras nocturnas e diurnas

Não se pede segredos a uma pedra. Diz-se à criança:

- Fica muda, de pedra.

Sempre houve pedras mais pedras que outras que são preciosas, pedras que se tingem de cores que assombam. Pedras que dão sombras para adormecer. Pedras que de noite se escondem no ar, assustam. Pedras que cortam árvores e outras que adormecem a seus pés, lembram rebanhos curvados. Há pedras que estão de cabeça levantada à espera da mão de Deus?.

Todas as pedras deambulam. Evadem-se. Os ventos do céu sabem disso. Na montanha a voz das pedras sente-se pesada.

(A montanha escoou-se entoando a pedra.)

- Estrondosa, diz-se à criança. Sacodem o silêncio que abriga sementes e as revestia. Belos animais pardos e luzidios com quem falamos. Nocturnos e diurnos, dentro e fora da terra. Pedras nos compêndios escolares e à chuva com fastidiosa passividade. Pedras com cabeça de nuvens. E pedras no bolsito da criança.

Há a pedra sombreada enquanto a Lua parece a pedra do céu. Há a que retém lágrimas demais, se se quiser, orvalho, por ser triste pela manhã. Há pedras alegres que são espelhos as mais das vezes. Abrem-se e a criança entra nas portas encerradas.

FESTIVAL DA POESIA

DO CONDADO

Países Catalans

MINHO

95

Sebastià Alzamora

Nasceu o 6 de março de 1972, em Lluçmajor (Maiorca).

Este ano licenciou-se em Filología Catalana pela Universitat das Illes Balears, e trasladou-se a Barcelona para cursar estudos de doutorado e començar a sua tesis doutoral, centrada na obra literaria de Llorenç Villalonga.

Rafael é o primeiro poemario publicado em 1994 na editorial Edicions 62. Com este livro acadou o premio Salvador Espriu para poetas jóvens na edição de 1993.

Colabora com entrevistas e artículos literarios em diversas publicacions maiorquinas e catalans: *Diario de Mallorca* e as revistas *El Mirall*, *Lluc i Serra d'Or*. A revista de poesia *Reduccions* publicou diversos poemas do seu livro anterior: *Bicefàlia*, escrito em colaboraçom com Pere Janer. Recentemente publicou junto com David Oliver umha obra dramática: *Lentament*. Os poemas que venhem a estas páginas som parte do seu próximo livro *Apoteosi del cercle*.

*"A ninguem pode-se-lle impor umha
lingua por decreto. A lingua é sempre
um saber e o verbo saber nom se
conjuga em imperativo"*

Eugenio Coseriu

X

*Guaita'm la màscara: el junyell que aplega
somni i raó, just per representar
l'ambició lenta del propi nom
(un gropellós monòleg a termini
de fossa: aquest serà el més celebrat
dels meus treballs, la meua epifania
de total home i màscara plural).
Sóc nòmada d'idea, i tanmateix
sé que a la vida no li cal ser bella,
ni recta: en té prou de ser, justament,
vida, el batec comprovable en el múscle.
I així, sols són meus un sentiment màxim
i un doll espès de terra per divisa,
com una gran bolla sòlida i humida,
un punt viscosa, que va prenent forma
de veritable paraula, d'autèntica
ira embossada en el fang del silenci.
Voldria dir que visc, i sols em surt
que he tintat sempre els dies amb el roig
agrumollat d'aquestes passes meves,
que vaig donant amb peus de terra dintre
terra, a favor de terra, i a propòsit
de terra. Sóc, probablement, un neci.
Però conec, com conec una mare,
que l'arrel m'ha de créixer en la memòria.*

Renou de fons

Si dic: "idea", i tots em responeu: "estigma",
i la por esdevé gràcia de gràcies, la més
alta i preuada, i, ja malalts, m'heu d'escoltar
entre tenebres, com un gran desert amb venes;
i si amb fervor dieu: "moda", i jo us responc: "símtoma",
amb un estil cansat de sofista aberrant
(als ulls tota una pàsqua i una carronya als ulls,
estèrils com el gest d'un Crist vell de tragèdia),
aleshores només ens resta un clam comú:
"Més alta, l'elegància de callar dignament".

Ruído de fundo

Se digo: "ideia", e todos respondedes-me "estigma" / e o medo fai-se graça, entre graças a máis
/ alta e prezada e, pálidos já, tedes que escoitar-me / entre tebras, como um gram ermo com veias;
/ e se com fé dizedes: "moda", e eu berro-vos: "síntoma" / com um cansado estilo de sofista abe-
rrante / (unha páscoa nos olhos e nos olhos carniça, / e um estéril rosto de Cristo antigo e trá-
gico), / entom já unha soia consigna vincula-nos / "Máis alta, a elegância de calar dignamen-
te".

X

Esta é a minha máscara: o colar que liga / sonho e razão, para verificar / a pausada querença de
um nome meu / (um vacilante monólogo a término / de fossa: este vai ser, dos meus trabalhos,
/ o máis celebrado, a minha epifania / de total home e máscara plural. / Som nómade em ideia, e
apesar / sei que a vida nom se esforça em ser / recta, nem bela: tam só, e precisamente, / vida, o
latejo comprovável no músculo. / E so ofereço, assim, um sentimento extremo / e um jorro espes-
so de terra por divisa, / coma unha bola maciça e suada, / algo viscosa, que vai tomando forma
/ de auténtica palavra e necessária / ira encalhada numha lama de silêncio. / Quero dizer que
vivo, mas calo, / e lixo os meus dias co roxo / aterronado destes passos meus, / que vou dando
com pés de terra sobre terra, / a favor da terra, e a propósito / de terra. Som, provavelmente, um
néceo. / Máis sinto, tal como sinte unha nai, / que a raiz medrara-me na memória.

XV FESTIVAL DA POESIA

NO CONDADO

Euskadi

SALVA

MINHO

95

Andolin Eguzkitza

Nasceu em Santurzi (Bizkaia) o 6 de dezembro de 1953. Estudou em Bilbo (Universidade de Deusto, Salamanca, Iowa e Califórnia). Professor de Lingüística Geral na Universidade do País Basco (Gasteiz).

Da sua obra de narrativa destacamos: *Lehen orenean* (Na primeira hora, 1979) e *Urkidian zahar* (A traves dos bosque de bidueiras)

Tem publicados dous livros de poemas: *Orhiko mendirantz urratsez urrata* (Passo a passo cara o monte Orhi, 1986) e *Mila urte igaroeta, ura bera bidean* (Passarom mil anos e o agua segue o seu caminho, 1994). Em vias de publicação umha antologia do poeta grego Kostandinos Kavafis.

*“Porque a nosa patria é tamén
o corazón das palabras
e morre
cando cala”*

Salvador García Bodaño

Urtatsa

Ilusioen garaia joan da.
Joan dira loreak,
pagoaren hostoak eta
satsa gaualdeko hamaika t'erdietan
batzen duten langileak.

Parte Zaharreko karriketarik
ibilki
joan egin zaizkit
amodiozko jotzen nituen nahiak,
sagar gorrien modura
zail eta gordin gura nituen gorputzak,
eta zikin eta hondakinen artean
zabuka nabil
kalearte honen erdian:
baso beltzean haizea balebil bezala
orrien harramantzak izutua,
hazkorrien erdian euria balekar bezala
beldurrez abaro bila,
ene bihotza odoletan balego bezala,
nigarrez bakar eta eroa.

Zeren amak eguerdian
zuzen eta, beti egiten duen bezala,
ustekabeen itaundu baitit
amodiorik ote neukan,
eta ezkontzeko esperantzarik,
eta gezur batez erantzun behar izan baitiot,
bizitzea laburra dela
eta bizkor iragaten

..../.....

..../....

erran baitit,
eguzkiaren printzak
laster direla agortzen eta
errekastoetako ura
urteak joan eta desertuak zabaldu ahala.

Eta hotzaz eta beldurrez
mozkortu naiz
kalearte honen erdian,
zikin eta hondakinen artean
ondotxotik satsa batzen duten langileak
joan badoazala.

Ano novo

Foi-se o tempo das ilusões / foram-se as flores, / as folhas das faias / e os trabalhadores que recolhem lixo / as onze e meia da noite // Andando pelas ruas / da cidade velha / foram-se-me / os desejos que creia de amor, / os corpos que imaginava fibrosos e fortes / coma roxas maçãs, / e entre porcaria e sujidade / ando aos tumbos / a través de este amassilho de ruas: / assustado pelo barulho das folhas / como si corra o vento a través do bosque impenetrável, / com medo em busca de refúgio / como si estivesse a ponto de chover num rochedo pelado, / como si meu coração estivesse a manando sangue / chorando de soledade e maluco. // Pois a nai ao meio-dia / diretamente, e como fai sempre / de súbito preguntou-me / se ficava namorado, / ou se tinha perspectivas de casamento, / e contestei-lhe com umha mentira, / e dixo-me que a vida é curta / e pa-ssaba rápida, / que os raios de sol esgotam-se em seguida / e a agua dos regatos / segun passam os anos e extendem-se os desertos. // E de frio e medo / emborrachei-me / no meio de este amassilho de ruas, / entre porcaria e sujidade / mentras os trabalhadores que ao meu lado recolhem o lixo / vam-se indo.

Jende zuhurren artean (afaldu naiz bart)

Dana emon bear jako
maite dan askatasunari
(Lauaxeta)

Jende zuhurrez inguratua afaldu naiz bart.
Eta saiatzeagatik ere
ezin izan dut ezta garaurik ere maitatu,
hain baitziren zuhur,
hain baitziren artatsu eta ordenako,
diruaz, jendeen esamesaz,
eta oi Jainkoa
indarkeriaz, odolgaiztoaz eta besterenganako errespetuaz.

Horregatik, Jauna,
beldurrez eta guztiz ere,
Ebanjelioko fariseua bezala senditu naiz,
ez bainaiz, oi Jainko ahalguztiduna, haiek bezala,
azalez eder,
bihotzez zahar,
amodioz
zikoitz, seguru eta boteretsu.
Euskalduna bainaiz,
Euskal Heriko lur sagaratuaren seme errumesa,
mundu honetan ezin lapur diezadaketan dohain bakarra.

Ontem ceei com gente prudente
(ou lembrando a W.B. Yeats)

Debemos ofrecer tudo
à liberdade que amamos
(Lauaxeta)

Onte ceei rodeado de gente prudente / e apesar de intenta-lo / nom puidem querer nem seque-
ra a um de entre eles / eram tam prudentes, / eram tam cuidadosos e gente de ordem, / co di-
nheiro, cos rumores alheios / e oh Deus / com a violência, os violentos e o respeito os demais //
Por isso, Senhor, / com medo e todo, / sentim-me como um fariseo do Evangelio, / porque nom
som, oh Deus Todo-poderoso, como aqueles / belos de envoltura / velhos de coração / avaros
co amor, seguros e poderosos. // Pois som vasco, um pobre filho da sacra terra de Vasconia, / o
único dom que jamais poderam roubar-me.

*I*txaro *B*orda

Nasceu em Baiona, Lapurdi em 1959. É licenciada em Historia.

Tem diversas colaboraçõs em imprensa: Argia, Euskaldunon Egunkaria, Herria, Herriz-Herri.

Desde 1984 que publicou a sua primeira novela: Basilika na revista Susa, foi alternando na sua produçom literária a poesia e a novela. Podem-se destacar: Bizitza nola badoan, Maiatz 1984. Poesia; Emakumeak idazle, Txertoa 1984; Krokodil bat daukat bihotzaren orde, Susa 1986. Poesia; Urtemuga lehorraren kronika, Maiatz 1989. Novela; Bestaldean, Susa 1991. Poesia; Bakean utzi arte, Susa 1994. Novela; Haratago, in 9408 Euskaldunon Egunkaria.

“Porque depois de máis de catro séculos de política assimilista, exercida con toda riqueza de astúcias e violéncias, o noso idioma está vivo. Sodes pois uns imperialistas fracasados”

Castelao

Jagoitik

*jagoitik basamortu horailak ditut desiratzen,
itsas ertz biluziak,
karrika hutsak,
eguzki hobengabeak kiskaili larruak,
irri partekatuak noiztenka
eta denbora.*

*elearen lainoa plaza arrosaren erditik
kezkaren sosegu agurka
hegaldatzen denean
azkorriko zeru ubelegiek biltzen naute
eta denborak.*

*lerratzen diren sohako auherrak
ditut maite eta denboraren
ximiko hunkigarriak:
ezer ez has, ez pentsa, et erabaki,
ez mintza amodioaren aitortzeko ez bada,
utz bizitzaren hautsak herioaren itsutzer
eta ibili*

*denboran bezala
kanta baten hatzetarik oinik dukedano..*

Desejo

*Desejo os desertos dourados / as beiras nuas da mar / as ruas vazias, / a pele queimada pelo sol
inocente / as risas compartidas as vezes / e o tempo. // Quando a néboa da palavra, / sossego de
inquiétudes, / despide-se voando pela praça rosada, / alcançam-me os ceos cárdeos da alva / e o
tempo. // Amo as olhadas que se deslizam / perguiceiras e o comovedor petisco / do tempo: / nom
começar nada, nom pensar, nom decider, / nem falar se nom é para declarar amor, / deixar que
o pó da vista cegue a morte / e caminhar mentras poida / como no tempo / trás unha cançom.*

Mugetan

Muga asmakaitzera ekarri gaituztelako, ordoki zabalenak ez dira ardu-
ra, gerizarik egokienak arrotzentzat, kanpotarrentzat hots, eta gu, ixiltasunaren
tentazioak gatibatzen gaituen izaki durduzatuak, halakoak gara sortu garen
lurralde orlegian berean.

Entzunak barneratzen ditugu, apalesten gaituztenei auto-justifikazio
errezak emaitako jaidura txarrak menperatuz: ekaitza iragan artean ihardokit-
zen dugu, zintzurak angustiaz trabaturik.

Umeki arrotzak ginen. Langile arrotzak gara. Oroitzapen arrotzak gira-
teke naski.

Memoria oroit-ahantz-oroit-ahantz antzuan ari zaigun bitartean, bel-
durrak bere ilunbe-sare trinkoetan itotzen gaitu. Ekai mineral idorra baizik ez
zaio gelditzen pentsamendu biluziari. Eta goizero, plazara idekitzen den leiho-
aren maldan idazten dihardugu, pentsamendua doidoia bizirik iraunarazteko.

Muga ez da neholaz ere ele ozenen oldar-eremua: denbora zirurikan
bihikatzen doakigu, eredu bakarrak aixolbetzen duen gune segurretarik kanpo,
jujatzea, zapaltzea, gaitzestea, onestea debekatuz.

Lagun apurrek erraiten digute ametsetan bizi garela dirudiela.

Erranak harritzen gaitu, ezin ezpainetaratua den haserreaz irakiten ari
baitzaigu bihotza deitzen dugun dupin herdoildua.

Orain idazten ari naiz, debaldezko kronika izan ditekeen poesia zatar
honen lantzen, mozten, zizelkatzen, solas arruntez betetzen: sekula jakin duta
besterik egiten? Bizkitartean, karrikako autoak ziztubizian dabilta, haur karra-
siak hautemaiten ditut eta arrunt ama ezezagunaren kexuzko orroak. Bapatean,
nereak ez diren hitzekilako eresi baten oihartzunak golkoa udalatzten dit:

*Nos dentes traio un ar de precipicio,
detrás de cada esquina un eco bate
aereamente combinado co meu paso
e as palabras*

Ustegabetarik leizearen hezetasun amoltsuak harrapatzen nau. Itsasotik
urrun nago. Bakardadea barne-ixiltasuna dea?

Sarri gauerditako ordu txikietan, bilkuratik landa, Euskadi Irratia dei-
tuko dut mintzakide eske. Askok bezala funtsean.

un ar de precipicio.

Nos límites

Posto que nos trouxeron até límites inimagináveis as planícies más amplas nom resul-
taram a miúdo bos refuxios para os estranhos, para os de fora, e nós, seres vacilantes cativados
pela tentação do silêncio, isso é o que somos na terra verde na que nascimos.

Assimilamos as cousas que ouvimos, dominando as más ánsias de dar faceis auto-jus-
tificações a quenes nos menos-preçam: Aguantamos esperando que passe a trevoada com a
gorxa trincada pela anguria.

Fumos fetos estranhos. Somos trabalhadores estranhos, seremos seguro lembranças
estranhas.

Namentras a memória joga com nos no seu vam lembrar-esquecer-lembrar-esquecer, o
medo afoga-nos nas suas entupidas teias de tebras. Ao pensamento nu so lhe queda umha seca
materia mineral. E cada manha escrevemos junto a janela que da a praça tam só para manter
vivo o pensamento.

O límite nom é em absoluto o campo de batalha das palavras sonoras: O tempo debu-
lha-se-nos precipitadamente, proibindo julgar, oprimir, condenar, absolver fora dos lugares
seguros protegidos pela única norma.

Os nossos poucos amigos dizem-nos que vivemos a sonhar.

As palavras assombram-nos, pois ferve-nos com umhas ira indicível o ferruxento cal-
deiro ao que chamamaos coração.

Agora estou escrevendo, elaborando, polindo, esculpindo esta tosca poesia que pode ser
crónica inútil, enchendoa de vozes correntes: Acaso soubem nunca fazer outra cousa?
Namentras os carros passam lixeiros pela rua, chegam-me berros infantís e abundantes gru-
nhidos de nais desconhecidas. De supeto surca o meu peito o eco de umha elegia em palavras de
outra lingua:

*"Nos dentes traio un ar de precipicio,
detrás de cada esquina un eco bate
aereamente combinado con o paso
e as palabras."*

Inesperadamente vejo-me atrapada pela humidade agradável do abismo.

Estou longe do mar. Será a soedade silêncio interno?.

Cedo, depois da meia-noite, cando remate a juntança, chamarei a Radio Euskadi na procura de
conversa. Como muitos no fundo.

Um ar de precipicio.

XXII FESTIVAL DA POESIA
NO CONDADO

Índice

SARINHA MINHO
95

INDICE

LIMIAR	7
GALIZA	11
MARTA DACOSTA	13
FRANCISCO SOUTO	19
ISOLDA SANTIAGO	23
RAFA VILHAR	29
MARÍA XESÚS PATO	35
XOSÉ VAZQUEZ PINTOR	41
MARÍA XESÚS NOGUEIRA	45
FRANCISCO ALONSO	49
CARMEN LOBÓN	55
MARTÍN VEIGA	59
MARGARITA LEDO	65
XAVIER SANTIAGO	69
MARÍA XOSÉ QUEIZAN	75
XAQUÍN AGULLA PIZCUETA	79
PORTUGAL	85
VERGILIO ALBERTO VIEIRA	87
AMADEO BAPTISTA	93
INÊS LOURENÇO	99
JOSÉ-EMILIO NELSON	105
PAÏSOS CATALANS	111
SEBASTIÀ ALZAMORA	113
EUSKADI	119
ANDOLIN EGUZKITZA	121
ITXARO BORDA	127

Este livro nom tería sido possível sem a colaboraçom
prestada pelas Associaçoms de Escritores em Lingua
Catalana, Basca e os poetas galegos participantes.

Expresamos o nosso especial agradecemento a
Vergilio Alberto Vieira quem possibilitou a presença
dos poetas portugueses.